

מסכת טהרות‏‏ **עם הוספות**

6)מעשרות פ"א מ"ו, (ג)וב"מ דף כ"ג: (א) [מעשרות פ"א מ"ו], (ד)בכורות לר, (ט)בבבא קמא: (ו) ה"י, (ז) לעיל מא ע"ב.

הגהות הב"ח

6) גמ' ואע"פ שפסה: (ב) תוס' ד"ה ואין וכו' בסוף דריש משום דלכא: (א) ד"ה שמואל וכו' כחלה דמו חללה דקודם כ"ל ומינה אמרין נמחק: (ד) ד"ה ואע"פ וכו' ולא הטל מחסיו במעשר עד:

ליקוטי רש"י

משירד דבור, היו גמרו למעשר והרי ירד, משישלה בחביות, משנתן חביות והוא חוסם ורמימחו עלה ומקלט שמרין קופאין למעלה וקודם שיגופו אותן חביות שולין אותן רמימות ומשליכן. משישפחה, משיקפחו החלטים על פי הכר שמתחיל להיות חוסם וטולין הוצין ומשליכן (ב"מ צב:).

הגהות וצינונים

א) צ"ל (והתנן (גלילין): **ב**) צ"ל (דתני) (גלילין): **ג**) צ"ל (דתנן) (גלילין). והוא מהרש"א: **ד**) כתי' ומן הצנור, דרך קלוח היין לבור: **ה**) בדפוס פירו ונוסף בבהדרורא בתרא: **ו**) ופירושו, כנצציל (רש"י: **ז**) צ"ל לא בוררין (חתי"ם, רש"י: **ח**) צ"ל במשנתה) (גלילין). והוא ע"פ מהרש"א:

ואין בוצרין עם ישראל כ"ו, משום דגורם טומאה הוא. ואף על גב דקצירא לן השתא מותר לגרום טומאה לחולין דקתני סיפא, הני מיילי דעובד כוכבים, חבל דישתאל טבולים הם לתרומה ואסור לגרום טומאה לתרומה, דקתיב 'ואני הגה נמתי לך את משמרת תרומותי', דגפתי תרומות הפתוב מדצר": וכן שפון שאין דורכין. דקריקתן מטמאחן ומסניע ידי עובדי עבירה: וין משיקפה. הוי גמר מלאכה לענין מעשר לאסר זו שמיית ערלי. משיקפה, לשון קף, כמו 'קפא תהומא' דמסכת סוכה (דף נב.), שפין הסרנגים על היין כשהוא נח בצור: ואע"פ שפכה, מה שצבור: קולט מן הגת העליונה ושותה. שאותו שלא ירד לצור לא נגמר מלאכתו: מן הצנור. מקום דרך מרוג המקלטים היו לצור: ש"מ קיפוי דבור קאמר. מדקתני 'ואע"פ שקפה קולט מן הגת', דאי קצציות מה ענינו אלל גת: בדבי רבי אושעיא. גמתימתא דבי רבי אושעיא: משישפחה בבביות. לשון השולה דגיס מן היס (חולין דף סג.), משישלה היין מן הצור להנמן קצציות, וכן מפרש בצ"מ דהשוכר את הפועלים (דף צג:), ולעיל קתני לרבען משייר לצור ולר"ע משיקפה: אלא מתניתין דקתני עד שיירד לבור, הא ירד לצור אע"פ שלא קיפה הו יין: גיפא. פי הכי דקתני לענין נסך הכי נמי ס"ל לענין מעשר, ופליג ארבענן וארצבי עקיבא: תלתא תנאי היא. תנא דיון סבר משגיר לצור, ולרבענן משיקפה צבור, ולר"ע משישלה: שאני יין נסך כ"ו, חבל דמעשר, אי קרבענן אי קר"ע: ולרבעא

שלא נגמרה מלאכתן יעשו בטומאה, משגממרה מלאכתן יעשו בטקרה ותרומתן פלוגי, דאחא ספק אמרי, דדבר הספק למומה; חלמא חפילו בפירות נמי אמרינן הכי. **אם יש לגר דשאני** הם שכבר נולד להם ספק טומאה ואי אפשר עוד להיות טהור לגמרי. חבל כאן יש לו ליזכר שלא לטמאחם לכשתלה. **מיהו קשיל** מההיא דפרק העניקין (יט"ז דף סא. וס' ד"ה רשא) דקאמר 'רישא בטומאת חולין', פירוש שמופר לסייע קודם שפטיל למים לפי שאין שם חלל טומאת חולין, ואף על פי שיצא להפריש לבסוף חלה בטומאה, ומאי שנא מהאי דהכא. **ואומר רבינו סס**, דציגטין ליכא חלל חלל פשדא בעלמא, שמשודה לעשות פירותיה בטומאה, חבל כאן דודאי עושה פירותיו בטומאה אסור לסייע לו חפילו מתחלה. וקשה לפירוש זה, דמתניתין קתני 'לא לשין ולא עורכין', משמע הא דצריה וטחינה קריא, ובפרק העניקין (ס' דף סא.) תנן 'בוצרת וטוחנת' גפי חשת עם הארץ, ופירש"י רבינו סס הם דוקא דאין כאן חלל חלל דודאי עושה פירותיה בטומאה, חבל אס עושה בוצאי בטומאה לא שרינן, והא הכא דעושה בוצאי בטומאה ומשמע דצריה וטחינה קרי. ואומר ר"מ, דהכא מיירי בפירות שלא הוכשרו, ולכן שרינן בה דצריה וטחינה אף בעושה בוצאי בטומאה, וההיא דגיטין מיירי בפירות שהוכשרו כבר, ולכן ודאי אס עושה בוצאי בטומאה אסור אף לגביר ולטוחן. **מיהו צירושלמי**" מני עלה דמתנימין, 'לא בוצרין ולא טוחנין עמו', ופרין מההיא דגיטין דקתני 'בוצרת וטוחנת', ומשני 'כאן בלותם, כאן גפאנינו לותם', פירוש, הכא מיירי שהוכשרו, וההיא דגיטין בלא הוכשרו, ואינו יורד לשלק כלל בין חשוד לעושה בוצאי; ולדברי ר"מ נוכל לומר לא לשין" ולא טוחנין דצברי הירושלמי, ומיירי בין הכא בין הסם שהוכשרו, וטעמא דהכא משום דעושה בוצאי בטומאה הוא ולכן לא בוצרין. **ורבינו יהודה** מנא פירוש אחד, בפירוש רבינו שלמה כתב ידו, 'חבל לא בוצרים עם ישראל' כ"ו, ואע"ג דקצירא לן השתא דמותר לגרום טומאה לחולין דקתני סיפא, הני מיילי דעובד כוכבים או ישראל כבר שלא חלקם רק צימי טומאתו, חבל דישתאל רשע עובר עבירה הוא שסופו לשוחחו טמא, ודריקתה לך עומדת, הלכך אסור לסייעו. עד כאן לשונו:

רבי עקיבא אומר משיקפה, תימה, פיון דרבי עקיבא מיקל הוא, 'עד שיקפה' מיציעי ליה, דקאמרינן דפרק השוכר את הפועלים (ד"ה סח: פס:) גפי קישואין ודילועין, מאי לאו משפיסקו בצהה, לא משפיסקו בצית, אי הכי 'עד שפיסקו' מיציעי ליה. וי"ל דשאני הם דאיכא למיטעי וליממר פקס דשדה, חבל הכא ליכא למיטעי מידי, דודאי אין שום קיפוי קודם ירידתו לצור:

ואע"פ שפכה קולט מן הגת העליונה, פירוש, חבל מן הפתחוניה, כלומר מן הצור, אסור לשוחחו אף ערלי, שהרי הוקבע למעשר. **תימה** האי גת היכא קאי, אי בצדה הוא, דדרך כל גמות שלהם שהיו בצדה, דמנוכח דפרק המוכר את הבית (כ"ג דף סב.), דתנן מכר את השדה לא מכר את הגת, וגפי צית לא פני ליה, וא"כ דצגת שבשדה מיירי ליחסיי חפילו מן הפתחוניה, שהרי לא רחא פני הבית, ואמרינן (כ"מ דף סו:) אין הטבל מתחייב (ו) עד שיקרה פני הבית. וכ"מ דמיירי הכא צגת העומד בצית והקנים שם הענבים, א"כ איך יוקבע טוב למעשר, דקאמר גפי קבואה שהקניסה צמוץ שלה". **וי"ל** דלעולם אימא לך דמיירי צגת שבשדה, והכי קאמר, קולט מן הגת ויקניקנו לצית וישקה, שכל זמן שלא ירד לצור לא נגמרה מלאכתו, ואין ראיתי פני הבית מתחייב דמעשר חלל דצבר שנגמרה מלאכתו, חבל ודאי לא יקח מן הצור ויקניקנו לצית וישקה. **ואיבעית אימא**, לעולם מיירי צגת שבצית, ולא דמי לקבואה שאין דרפה להקניסה לצית צמוץ, הלכך פי הקניסה צמוץ חו לא מייקבע למעשר, חבל יין שדרכו להקניסו בענבים ושם נעשה גרנו, ודאי בעשיתי גורן שלו נקבע, ורחיה מקישואין ודילועין, דקאמרינן פרק הפועלים (ס' דף סח: פס:) דמשפיסקו בצית הוי גמר מלאכתן למעשר ואע"פ שהקניסם בפקס שלהם: **רתרצה** גפי דהך כפיייתא. ומתנימין דאיף על פי שקפה דדייקין מיהא ש"מ קיפוי דצור, אחיא קרבענן:

ליכא תלתא תנאי גינהו, תימה, אמאי לא קא משני מתנימין 'עד שגיר לצור ויקפה', דמתרין למתיאת קמייא. וי"ל, דא"כ אדמפלגי בסיפא בין ירד לשאר שבצת, ליפלוג גירד נמי בין קיפוי לשאינו קיפוי, חלל לאו ש"מ דקסבר מתנימין דמה שצבור אף קודם קיפוי אסור. וא"מ צרייתא"ם דמעשר נמי דתני בה 'ואף על פי שקפה קולט מן הגת' כ"ו, אדמפלגי בין מה שצבור למה שבצת, ליפלוג ולימתי דמה שצבור בין קיפוי לשאינו קיפוי. וי"ל דאין הכי נמי, דהא תנא ליה רישא 'יין משיקפה', חלמא אינו נעשה יין עד שיקפה, חלל בסיפא רבנא נקט, דסלקא דעתך אמינא פיון שאותו שצבור קפוי ויש איסור גמור לפניו, ליגזור על מה שצגת וצנזור אטו דצור, דקבל יצא לטעות אס נפיר לשוחחו מן הצנור שישקה ג"כ מן הצור הסמוך לו; חבל דמתנימין דתני דרישא 'אינו נעשה יין נסך עד שגיר לצור' ולא הופיר קיפוי כלל, אס איכא דהוה מפליג בין קיפוי ולא קיפוי הוה ליה למיתנייה. ואין לומר דהכא נמי אשמעינן רבנא, דאע"ג דמה שצבור אסור איסור גמור, מכל מקום השאר מותר ולא גזרינן הא אטו הא, דאין זו רבנא, דצהא ודאי אין לטעות אס נפיר כשנגע העובד כוכבים צגת להפיר גס מגעו צבור, שהרי הארגותני מפסיק ציניקס והכל יודעים שהארגותני עושהו יין, ואדרבה הוה ליה למנקט רבנא לפלוגי בין קיפוי לשאינו קיפוי:

רבי ישמעאל פרק רביעי עבודה זרה

ואין בוצרין עם ישראל וכן שפון שאין דורכין. פירוש, ואפילו בסוף דצריה, (ג) דליכא סייע לטומאה דאורייתא. והא דליקטריך למיתני 'כל שכן' דכא טפי מבמסנה ראשונה, היינו משום דאי לא תנא דכא 'כל שכן', הוה אמינא טעמא דאין בוצרין אינו משום סייע חלל משום גרם טומאה, וקמ"ל השתא דטעמא משום סייע כמו בסוף דצריה:

שכמותר דגרום טומאה דחולין שבא"י. פירש רש"י, ואפילו הכי אין בוצרין עם ישראל, דה"מ שמופר לגרום טומאה, בשל עובד כוכבים, חבל בשל ישראל טבולים הם לתרומה ואסור לגרום טומאה לתרומה, דקתיב 'ואני הגה נמתי לך את משמרת תרומותי', דגפתי תרומות הפתוב מדצר. **וקשיל** מההיא דמייתי צפ"ק דגדה (דף ו: וס' ד"ה טלה), תנן הסם, נולד לה ספק טומאה עד שלא גלגלה תעשה בטומאה, משגלגלה תעשה בטקרה כ"ו, וקסבר חולין העובדין לחלה כחלה דמו, חלמא (א) אמרינן דקודם לגלול שלא חל עליה עדיין חיוב חלה אמרינן דתעשה בטומאה, והכא נמי אינס רחויס לתרומה עד שיעשו יין, ולמה לא יעשו בטומאה פיון שמופר לגרום טומאה. ויש שדוחין לומר, דשאני הסם דכל זמן שהוה קמח אין כאן חיוב חלה כלל, חבל תרומה רחויא משעה שהיא בענבים, מידי דהוה אמעשר שהקדימו בשבליס". אכן דבר תימה הוה להחשיבו טבול לתרומה קודם מירוח. ועוד הקשה רבינו יהודה, דצההא פניא במוקפסא דחלה (פ"א ע"ג) צמר הך דעולד ספק טומאה כ"ו, וכן פירות שטולד להם ספק טומאה עד שגלגלה תעשה בטומאה, דאחא ספק אמרי, דדבר הספק למומה; חלמא חפילו לטמאחם לכשתלה. **מיהו קשיל** מההיא דפרק העניקין (יט"ז דף סא. וס' ד"ה רשא) דקאמר 'רישא בטומאת חולין', פירוש שמופר לסייע קודם שפטיל למים לפי שאין שם חלל טומאת חולין, ואף על פי שיצא להפריש לבסוף חלה בטומאה, ומאי שנא מהאי דהכא. **ואומר רבינו סס**, דציגטין ליכא חלל חלל פשדא בעלמא, שמשודה לעשות פירותיה בטומאה, חבל כאן דודאי עושה פירותיו בטומאה אסור לסייע לו חפילו מתחלה. וקשה לפירוש זה, דמתניתין קתני 'לא לשין ולא עורכין', משמע הא דצריה וטחינה קריא, ובפרק העניקין (ס' דף סא.) תנן 'בוצרת וטוחנת' גפי חשת עם הארץ, ופירש"י רבינו סס הם דוקא דאין כאן חלל חלל דודאי עושה פירותיה בטומאה, חבל אס עושה בוצאי בטומאה לא שרינן, והא הכא דעושה בוצאי בטומאה ומשמע דצריה וטחינה קרי. ואומר ר"מ, דהכא מיירי בפירות שלא הוכשרו, ולכן שרינן בה דצריה וטחינה אף בעושה בוצאי בטומאה, וההיא דגיטין מיירי בפירות שהוכשרו כבר, ולכן ודאי אס עושה בוצאי בטומאה אסור אף לגביר ולטוחן. **מיהו צירושלמי**" מני עלה דמתנימין, 'לא בוצרין ולא טוחנין עמו', ופרין מההיא דגיטין דקתני 'בוצרת וטוחנת', ומשני 'כאן בלותם, כאן גפאנינו לותם', פירוש, הכא מיירי שהוכשרו, וההיא דגיטין בלא הוכשרו, ואינו יורד לשלק כלל בין חשוד לעושה בוצאי; ולדברי ר"מ נוכל לומר לא לשין" ולא טוחנין דצברי הירושלמי, ומיירי בין הכא בין הסם שהוכשרו, וטעמא דהכא משום דעושה בוצאי בטומאה הוא ולכן לא בוצרין. **ורבינו יהודה** מנא פירוש אחד, בפירוש רבינו שלמה כתב ידו, 'חבל לא בוצרים עם ישראל' כ"ו, ואע"ג דקצירא לן השתא דמותר לגרום טומאה לחולין דקתני סיפא, הני מיילי דעובד כוכבים או ישראל כבר שלא חלקם רק צימי טומאתו, חבל דישתאל רשע עובר עבירה הוא שסופו לשוחחו טמא, ודריקתה לך עומדת, הלכך אסור לסייעו. עד כאן לשונו:

רבי עקיבא אומר משיקפה, תימה, פיון דרבי עקיבא מיקל הוא, 'עד שיקפה' מיציעי ליה, דקאמרינן דפרק השוכר את הפועלים (ד"ה סח: פס:) גפי קישואין ודילועין, מאי לאו משפיסקו בצהה, לא משפיסקו בצית, אי הכי 'עד שפיסקו' מיציעי ליה. וי"ל דשאני הם דאיכא למיטעי וליממר פקס דשדה, חבל הכא ליכא למיטעי מידי, דודאי אין שום קיפוי קודם ירידתו לצור: **ואע"פ** שפכה קולט מן הגת העליונה, פירוש, חבל מן הפתחוניה, כלומר מן הצור, אסור לשוחחו אף ערלי, שהרי הוקבע למעשר. **תימה** האי גת היכא קאי, אי בצדה הוא, דדרך כל גמות שלהם שהיו בצדה, דמנוכח דפרק המוכר את הבית (כ"ג דף סב.), דתנן מכר את השדה לא מכר את הגת, וגפי צית לא פני ליה, וא"כ דצגת שבשדה מיירי ליחסיי חפילו מן הפתחוניה, שהרי לא רחא פני הבית, ואמרינן (כ"מ דף סו:) אין הטבל מתחייב (ו) עד שיקרה פני הבית. וכ"מ דמיירי הכא צגת העומד בצית והקנים שם הענבים, א"כ איך יוקבע טוב למעשר, דקאמר גפי קבואה שהקניסה צמוץ שלה". **וי"ל** דלעולם אימא לך דמיירי צגת שבשדה, והכי קאמר, קולט מן הגת ויקניקנו לצית וישקה, שכל זמן שלא ירד לצור לא נגמרה מלאכתו, ואין ראיתי פני הבית מתחייב דמעשר חלל דצבר שנגמרה מלאכתו, חבל ודאי לא יקח מן הצור ויקניקנו לצית וישקה. **ואיבעית אימא**, לעולם מיירי צגת שבצית, ולא דמי לקבואה שאין דרפה להקניסה לצית צמוץ, הלכך פי הקניסה צמוץ חו לא מייקבע למעשר, חבל יין שדרכו להקניסו בענבים ושם נעשה גרנו, ודאי בעשיתי גורן שלו נקבע, ורחיה מקישואין ודילועין, דקאמרינן פרק הפועלים (ס' דף סח: פס:) דמשפיסקו בצית הוי גמר מלאכתן למעשר ואע"פ שהקניסם בפקס שלהם: **רתרצה** גפי דהך כפיייתא. ומתנימין דאיף על פי שקפה דדייקין מיהא ש"מ קיפוי דצור, אחיא קרבענן:

ליכא תלתא תנאי גינהו, תימה, אמאי לא קא משני מתנימין 'עד שגיר לצור ויקפה', דמתרין למתיאת קמייא. וי"ל, דא"כ אדמפלגי בסיפא בין ירד לשאר שבצת, ליפלוג גירד נמי בין קיפוי לשאינו קיפוי, חלל לאו ש"מ דקסבר מתנימין דמה שצבור אף קודם קיפוי אסור. וא"מ צרייתא"ם דמעשר נמי דתני בה 'ואף על פי שקפה קולט מן הגת' כ"ו, אדמפלגי בין מה שצבור למה שבצת, ליפלוג ולימתי דמה שצבור בין קיפוי לשאינו קיפוי. וי"ל דאין הכי נמי, דהא תנא ליה רישא 'יין משיקפה', חלמא אינו נעשה יין עד שיקפה, חלל בסיפא רבנא נקט, דסלקא דעתך אמינא פיון שאותו שצבור קפוי ויש איסור גמור לפניו, ליגזור על מה שצגת וצנזור אטו דצור, דקבל יצא לטעות אס נפיר לשוחחו מן הצנור שישקה ג"כ מן הצור הסמוך לו; חבל דמתנימין דתני דרישא 'אינו נעשה יין נסך עד שגיר לצור' ולא הופיר קיפוי כלל, אס איכא דהוה מפליג בין קיפוי ולא קיפוי הוה ליה למיתנייה. ואין לומר דהכא נמי אשמעינן רבנא, דאע"ג דמה שצבור אסור איסור גמור, מכל מקום השאר מותר ולא גזרינן הא אטו הא, דאין זו רבנא, דצהא ודאי אין לטעות אס נפיר כשנגע העובד כוכבים צגת להפיר גס מגעו צבור, שהרי הארגותני מפסיק ציניקס והכל יודעים שהארגותני עושהו יין, ואדרבה הוה ליה למנקט רבנא לפלוגי בין קיפוי לשאינו קיפוי:

ליכא תלתא תנאי גינהו, תימה, אמאי לא קא משני מתנימין 'עד שגיר לצור ויקפה', דמתרין למתיאת קמייא. וי"ל, דא"כ אדמפלגי בסיפא בין ירד לשאר שבצת, ליפלוג גירד נמי בין קיפוי לשאינו קיפוי, חלל לאו ש"מ דקסבר מתנימין דמה שצבור אף קודם קיפוי אסור. וא"מ צרייתא"ם דמעשר נמי דתני בה 'ואף על פי שקפה קולט מן הגת' כ"ו, אדמפלגי בין מה שצבור למה שבצת, ליפלוג ולימתי דמה שצבור בין קיפוי לשאינו קיפוי. וי"ל דאין הכי נמי, דהא תנא ליה רישא 'יין משיקפה', חלמא אינו נעשה יין עד שיקפה, חלל בסיפא רבנא נקט, דסלקא דעתך אמינא פיון שאותו שצבור קפוי ויש איסור גמור לפניו, ליגזור על מה שצגת וצנזור אטו דצור, דקבל יצא לטעות אס נפיר לשוחחו מן הצנור שישקה ג"כ מן הצור הסמוך לו; חבל דמתנימין דתני דרישא 'אינו נעשה יין נסך עד שגיר לצור' ולא הופיר קיפוי כלל, אס איכא דהוה מפליג בין קיפוי ולא קיפוי הוה ליה למיתנייה. ואין לומר דהכא נמי אשמעינן רבנא, דאע"ג דמה שצבור אסור איסור גמור, מכל מקום השאר מותר ולא גזרינן הא אטו הא, דאין זו רבנא, דצהא ודאי אין לטעות אס נפיר כשנגע העובד כוכבים צגת להפיר גס מגעו צבור, שהרי הארגותני מפסיק ציניקס והכל יודעים שהארגותני עושהו יין, ואדרבה הוה ליה למנקט רבנא לפלוגי בין קיפוי לשאינו קיפוי:

ליכא תלתא תנאי גינהו, תימה, אמאי לא קא משני מתנימין 'עד שגיר לצור ויקפה', דמתרין למתיאת קמייא. וי"ל, דא"כ אדמפלגי בסיפא בין ירד לשאר שבצת, ליפלוג גירד נמי בין קיפוי לשאינו קיפוי, חלל לאו ש"מ דקסבר מתנימין דמה שצבור אף קודם קיפוי אסור. וא"מ צרייתא"ם דמעשר נמי דתני בה 'ואף על פי שקפה קולט מן הגת' כ"ו, אדמפלגי בין מה שצבור למה שבצת, ליפלוג ולימתי דמה שצבור בין קיפוי לשאינו קיפוי. וי"ל דאין הכי נמי, דהא תנא ליה רישא 'יין משיקפה', חלמא אינו נעשה יין עד שיקפה, חלל בסיפא רבנא נקט, דסלקא דעתך אמינא פיון שאותו שצבור קפוי ויש איסור גמור לפניו, ליגזור על מה שצגת וצנזור אטו דצור, דקבל יצא לטעות אס נפיר לשוחחו מן הצנור שישקה ג"כ מן הצור הסמוך לו; חבל דמתנימין דתני דרישא 'אינו נעשה יין נסך עד שגיר לצור' ולא הופיר קיפוי כלל, אס איכא דהוה מפליג בין קיפוי ולא קיפוי הוה ליה למיתנייה. ואין לומר דהכא נמי אשמעינן רבנא, דאע"ג דמה שצבור אסור איסור גמור, מכל מקום השאר מותר ולא גזרינן הא אטו הא, דאין זו רבנא, דצהא ודאי אין לטעות אס נפיר כשנגע העובד כוכבים צגת להפיר גס מגעו צבור, שהרי הארגותני מפסיק ציניקס והכל יודעים שהארגותני עושהו יין, ואדרבה הוה ליה למנקט רבנא לפלוגי בין קיפוי לשאינו קיפוי:

דכא

מסכת טהרות

פרק ב' משנה א'

האשה שהיתה כובשת ירק בקדרה ונגעה בעלה חוץ לקדרה במקום הנגוב, אף על פי שיש בו כפיצה, הוא טמא והכל טהור.

עין משפט‏‏ **נר מצוה**

כב א מ"י פ"ב מהלכות תומות הלכ' י: **כג ב** מ"י פט"ו מהלכות תומות אולנין הלכה ט: **כד ג ד** מ"י פ"ג מהלכות מעשר הלכה ד' טו"ע י"ד סימן ט"א שם פ':

רבינו חננאל

ואין בוצרין עם ישראל שעושה פירותיו בטומאה, וכל שכן שאין דורכין, אבל בוצרין עם העובד כוכבים בגת שמותר לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל: פוסקא אין עושין יין נסך עד שירד לבור, ירד לבור מה שכבור אסור והשאר מותר, איני והתניא משיקפה נעשה יין נסך, ופרקינן מתניתין רבנן היא ברייתא ר' עקיבא דתניא יין משירד לבור רבי עקיבא אומר משיקפה. פי קיפוי הסרת הקצף מעל היין, כדכתיב בקצף על פני המים (כאן חסר שטח אחת מן הכתב) ואביעיא להו קיפוי דתנן קיפוי דבור הוא או קיפוי דחבית, ופשיט חא שמע דתנן במעשרות פרק ראשון היין משיקפה פי' אסור ליטול ממנו עד שיתעשר שכבר נגמרה מלאכתו למעשר. ואע"פ שיקפה קולט מן הגת העליונה ומן הצנור ושותה. ש"מ קיפוי דבור ש"מ, ומדחני רב וביד רבי עקיבא אומר משישלה. מתרין נמי לבריייתא דתני ר' עקיבא אומר משיקפה תני לה הכי ר' עקיבא אומר משיקפה וישלה בחביות כי הזכי ולא חקשי דרבי עקיבא אר' עקיבא, ומתניתין דקתני יין נסך עד שירד לבור משום חומרא דיון נסך תני